HISTÓRIA VÝVOJA OBCE

Predpokladá sa, že názov obce Uhorské sa odvodzuje od toho, že leží u hôr a neustále sa v minulosti vyvíjal napr. Ugra -X. - XL storočie, Vsgra - 1322 - 1337/. V r. 1435 je už obec zapísaná v súpise pápežských desiatkov, ako katolícka farnosť Whwrska , Uhorszka roku 1454, Wgerska r. 1548, zachytáva už aj počet obyvateľov obce. Potom ešte do vzniku I. ČSR sa názov obce menil celkom 11 krát.

Vznik obce môže mať za následok neobyčajná krutosť Uhorskej vlády ktorá zosilňovala feudálny útlak. Stupňovala násilie, telesné tresty voči nevoľníkom. Zbedačovaní nevoľníci na šľachtických panstvách utekali do hlbokých hôr Slovenska. Jednotlivci alebo aj menšie skupiny zakladajú malé osady. Prví kolonisti, zakladatelia osady, bývalí nevoľníci, utekajúci pred krutosťou pánov jednotlivo, alebo v malých skupinkách do rozľahlých slovenských lesov a hôr, stavali svoje prístrešia ako ľahké drevené stavby, chránené hlinenou mazaninou pred tuhou zimou. Jedna z takýchto osád bola aj dnešná obec Uhorské. Jej poloha aj názov Ugra nasvedčuje, že jej vznik môžeme hľadať už v X. a XI. storočí, keď Ugra je sídlom vojenského obvodu na hornom Poiplí. To je v období, keď už aj túto osadu ovláda a kontroluje, vyberá dane a poplatky panovníkovi Uhorská vláda. Slovanské rody, rodová šľachta v potrebe brániť svoje územia proti cudzím kolonizátorom, ich ozbrojeným nájazdom, olupovaní a ničení buduje svoje pevnejšie hradiská. Medzi ne patril aj Cerinský hrad vybudovaný v r. 1240 . Nie sú o ňom zachované dostupné písomnosti. Po ovládnutí územia uhorskou šľachtou sú ešte tieto hradiská trpené a využívané, aby cez ne kontrolovala, vládla a donucovala nevoľníkov platiť feudálne dávky panovníkovi.

Uhorská vláda bola vystavená neustálym vnútorným rozbrojom, vojenskými ťaženiami proti opakujúcim sa útokom tureckých vojsk z južného Zadunajska. Turecké pustošenie, vykrádanie, vypaľovanie opevnení aj malých osád, odvlačovanie majetku aj obyvateľstva do otroctva uvrhovalo nielen Slovensko späť o mnoho desaťročí. Je zrejmé, že Uhorská vláda nevedela odolať hneď prvým náporom, vpádom tureckých vojsk na toto územie už v r. 1241. Turecké hordy Veľkej Osmanskej ríše za panovania veľkého Džingischána pomerne ľahko spomenuté hradiská dobyli, vylúpili a vypálili. Treba zdôrazniť, že tieto turecké výboje sa opakovali niekoľkokrát od XIII. do konca XVII. storočia, to je skoro 400 rokov. Po zničujúcich vpádoch bolo treba znovu osídliť spustošené kraje, obnovovať hospodársky aj kultúrny vývoj. V neposlednej rade sa starať aj o pevnejšiu obranu pred stále hroziacim útokom tureckých vojsk. O existencii hradísk sú však ešte aj dnes pevné dôkazy, po zostatkoch veľkého kruhového valu.

Striedajú sa len zemepáni, majitelia Fiľakovského hradu s mohutnými nájazdmi Turkov, ktoré vrcholia dobytím Fiľakovského hradu vr. 1554. Jeho okupácia trvala 39 rokov. Boli to kruté roky drancovania, rabovania, znásilňovania, rozvratu, opakovaných výbojov, vyvražďovania, vypaľovania a odvlačovania mladých žien a mužov do ich otroctva. Vr. 1579 Turci dobyli aj Divínsky hrad a okupovali ho 40 rokov. Opakovali sa časté boje s vládnymi uhorskými vojskami až do ich vyhnania. Fiľakovský, Divínsky a zrejme aj Cerinský hrad boli úplne zničené. Rakúsky snem rozhodol r. 1602 - 1604 obnoviť znovu Fiľakovský hrad. Bolo potrebné aj panovníkovi obnoviť moc, vládu aj správu okolitého územia. Celé XVI. storočie sa odrazilo aj vo vývoji našej obce, vyvraždenej, vyrabovanej a tým aj vyľudnenej. Nastupuje ešte zosilnená feudálna reakcia, útlak, upevňovanie absolutizmu. Aby vláda monarchie viacej pripútavala záujem zbedačeného nevoľníctva o pôdu, zabránila narastajúcim útekom do hôr a na zboj, uvoľňuje pevné nevoľnícke putá a vydáva Urbariálny patent, ktorým prideľuje časť pôdy, lesov, lúk a pastvín nevoľníkom. Podporuje aj prenajímanie pôdy. Na druhej strane silnie tendencia zemianstva a šľachty o veľkostatkárske podnikanie. Nechce sa zmieriť len s poddanskými poplatkami. Časté striedanie zemepánov, vlastníkov rozľahlých panstiev a kaštieľov zosilňovalo vykorisťovanie a útlak. Šľachta aj v našom okolí stále častejšie zaberá pôdu poddaným, pošliapava a nerešpektuje Urbariálny patent z r. 1767. Zemepán gróf Szentiványi odňal vr. 1770 v obci skoro všetok urbársky majetok, ktorý bol pridelený ešte vr. 1672 za vlády zemepánov Kohároyovcov.

Celé Slovensko bolo zachvátené veľkými povstaniami nevoľníkov. Stav zbedačovania a útlaku sa ešte stupňuje v XVIII. storočí. Vývoj našej obce, jej výstavba, počet obyvateľstva, ekonomický rozvoj, cez zahájenú ťažbu medených rúd sa nijako neurýchľuje.

Tabuľka prehľadu osídľovania a počet obyvateľstva r. 1435 -1700

Rok:	
Počet usadlostí	**-obyvateľov:**
Zemepáni:	

1435

Jan a Štefan Perényi

1490- 1517

Blažej Raskay, král. taver.

1517-1548

10 usadlostí, 1 nový, 1 opustený dom

Štefan Raskay

1548-1564

4 usadlosti obsadené, 4 opustené

Ján Pethö

1554-1593

Turecká okupácia, všetko vydrancované a vypálené. Okupácia celkom 39 rokov celý bývalý Nov

1570

4 usadlosti, 3 želiarske domácnosti a mlyn.
Richtárom obce bol P. Mogoň

všetko podlieha Turkom

1579-1588

2 a 1/2 usadlosti

Žofia Bajómyová

1588-1596

2 a 3/4 usadlosti

František Radvanský

1598

nové sčítanie, 17 obývan. dom.

František Radvanský

1609

nový daňový kľúč len 2 usadlosti + mlyn,
ostatné usadlosti opustené

František Radvanský

1616

František Sztruch

1625

len 1 a 1/4 usadlosti

1647

len 3/4 usadlosti a Potočný mlyn

1686

len 2/4 usadlosti a 11 zničených odchádzajúcimi Turkmi po porážke

r. 1596 kúpil F. Radvanský porcie Uhorskom za 200 zlatých ,,Na večné časy"

1700

19 poddanských rodín, 13 želiarov, 7 opustených poddanských usadlostí

od. r. 1635 odkúpil podiely T. Bosniak, potom prechádza dedičstvom na Kováryovcov

1728

vlastnia ešte 3/4 obce Kohériovci, 1/4 obce Szentivanyi

s celým Fiľakovským panstvom

1774

Bol spísaný nasledovný Kováryovský majetok:
17 a 3/4 usadlostí.
U nich pracuje 56 otcov, bratov a synov.
Celkom: 107 poddaných.
1/4 usadlosti P. Kerestúra bola opustená.

¾ obce zemepán Kováry 1/4 obce zemepán Szen-tivanyi

1770

895 obyv. Najzaľudnejšia obec v okolí do Buržoáznej revolúcie

zemepán: Szentivanyi sídlo v Rovňanoch

1780-1848

zemepán: Szentivanyi sídlo v Rovňanoch

1770-1898

ťažba medených rúd až do uzavretia bane

Veľmi zaujímavé sú aj zachované podrobnejšie fakty o vývoji a počte obyvateľstva, pôdy aj dobytka v r. 1744 / viď tabuľku/! Poddaní obhospodarovali: 236 lúk neznámej výmery a ornej pôdy. Držali 96 ťažných volov, 39 koní, 61 kráv, 47 jalovíc a býčkov, 269 ks oviec. Sám O. Havran mal 70 ks oviec. Z obilia vlastnili: 17 kíl /t. j. 62 litrov/ ovsa, 227 kíl pšenice a raži.

Od r. 1770 Uhorsko plne podlieha zemepánovi Szentiványimu.

V tomto roku odňal poddaným pridelený Urbár ešte z roku 1672 / to je 100 rokov/. Vrátil ho

až po dlhých rokoch pod silným tlakom monarchie. Rok 1770 je rok s najvyšším počtom obyvateľov - celkom 895, a sú to aj prvé záznamy o rozvíjaní potrebnej remeselnej výroby. Výroba sudov, korýt, dreveného riadu k vozu, pluhu, kolesá atď. Toto remeslo sa odrazilo aj v prvej pečati obce z r. 1786. V jeho kruhu je vozové koleso. Koncom XVIII. storočia je už celý Uhorštiansky chotár lesov rozdelený a trvale ovládaný do konca rokov existencie Rakúsko -Uhorskej monarchie r. 1918.

Po 90. rokoch relatívneho kľudu - bez tureckej okupácie, sa znovu opakujú turecké nájazdy s tvrdým postihom nášho regiónu. Po dlhom obliehaní, skoro jeden rok, padá roku 1682 definitívne mohutne sídlo kráľovského taverníka. Fiľakovský hrad je úplne vypálený a obrátený na zrúcaninu. Začína sa však aj rozhodný nápor panovníckych vojsk proti Turkom, ktorý skončil ich definitívnou porážkou. Nastáva významný obrat, ktorý oživuje a zrýchľuje vývoj v našich zemiach - rozklad cechového zriadenia a začína nástup manufaktúr. To si ale vynucuje po nástupe Márie Terézie /r. 1740 - I78O/, rozsiahle reformy, ktoré dokončuje jej nástupca Jozef II /I78O - I79O/ k zrušeniu nevoľníctva. Patent Jozefa II. z 1. 11. 1781 odstraňoval však ešte len najhrubšie formy feudálneho útlaku a vykorisťovania, povinnosť poddaných pracovať na panskom ostala.

Zrušenie nevoľníctva r. 1781 - osobná sloboda dedinského ľudu bola celá uvoľnená. Formálne však bolo nevoľníctvo zrušené až r. 1785. Poddanstvo zostávalo až do r. 1848. Aj gróf a zemepán v Uhorskom aj v širšom okolí musel ustúpiť a vrátiť urbársky majetok obci. To mu však veľmi nezmenšovalo možnosti vykorisťovania. Tak isto ako rada ďalších feudálnych pánov na Slovensku, ktorí počnúc Pálfiovcami až po Forgáčovcov už od r. 1767 na svojom panstve v Haliči začínajú rozvíjať manufaktúry - prvé kroky k priemyselnej výrobe. Vyrábajú domácky priadzu, ceruzky a porcelán. Aj Szentiványi sa orientuje na modernejšie podnikanie, ťažbu dreva, výrobu železničných podvalov a ťažbu medených rúd v katastri obce Uhorské. V rokoch 1831 - 1873 kruto postihnutá zákernou nemocou - cholerou. Za dlhých 42 rokov si vybrala krutú daň v širokom okolí Len v našej obci zomrelo 107 obyvateľov.

VYHĽADÁVANIE A ŤAŽBA MEDENEJ RUDY V UHORSKOM

Ako zachytávajú písomné svedectvá z roku 1536, povoľuje Fiľakovský kráľovský taverník Štefan Raskay - vlastník všetkých okolitých dedín, na žiadosť Mestskej rady v Banskej Bystrici obnoviť už staré, dávno zavalené a opustené bane v Uhorskom. V tomto období bola už široko rozvinutá ťažba medi a striebra v Cinobani, Lovinobani, Kalinove aj v Kokave.

Banské práce však začali neskôr až v roku 1770 pod vedením skúseného ťažiara Jána Urbanyho, ktorý už mal dobré skúsenosti z ťažby v Cinobani aj Lovinobani, ktoré patrili k panstvu Lošonciovcov, sídliacich na hrade Divín. V písomnej správe z júla 1773 banskému sudcovi v B. Bystrici, sa J. Urbany sťažuje, že mu niektorí páni Fiľakovského panstva robia ťažkosti a prekážky pri ťažbe v Uhorskom. Súd jeho sťažnosť podporil a povolil vykonať 18 kutieb. Ako sa ukázalo boli to aj finančné ťažkosti, ktoré viedli Urbanyho k tomu, že väčšinu svojich podielov v bani predal prezidentovi c. k. Košickej komory Jozefovi Törökovi, kto-rý v ďalších rokoch spolupracoval so Szentiványovcami, ktorým už Uhorsko patrilo, ťažbu prevádzkovali od 25. 8. 1773. Baňa sa nachádzala v Medenom potoku v zalesnenej časti chotára obce, vedľa potôčka vo vzdialenosti 200 viedenských siah 7380 m/ od posledného Krivošove domu v obci. Prevádzkové náklady však boli v tejto starej a už dávno opustenej bane veľmi vysoké, zisk veľmi malý - boli stratové.

Z vedenej evidencie, napr. za rok 1778 investovali 962 zlatých

1779 –- // // — 713 zlatých

Ale investície sa nevracali. Napriek tomu sa nenechali odradiť od ďalšej ťažby. V bani pracovalo v roku 1778 osem baníkov pod vedením banského dozorcu Kristiána Schelta, z nich štyria boli nemeckej národnosti, zrejme z okolia Banskej Štiavnice. V roku 1782 banský súd v Banskej Štiavnici znovu prepožičal grófovi Szentiványimu a jeho spoločníkom právo ťažby v bani v Uhors-kom stým, že menoval aj riaditeľa bane Samuela Slobodu. Rastúci záujem panovníckeho dvora o drahé kovy a vysoké príjmy viedli aj v ďalších rokoch k podpore banského podnikania. Svedčí o tom aj príkaz Hlavného komorsko - grófskeho úradu v B. Štiavnici zo septembra 1780 vykonať vizitáciu v banských závodoch Cinobaňa aj Uhorské banským dozorcom Jozefom Riedlom zo Starých Hôr.

Menovaný hneď 11. septembra 1780 vykonal vizitáciu v Cinobani na štôlni Anna aj Anton a 12. septembra v bani v Uhorskom. Ako je uvedené v správe, baňa pozostáva z dedičnej štôlne orientovanej v smere 24. hór a na nej boli dve vetracie šachty hlboké 4 a 8 siah, dĺžka štôlne bola 150 siah. V tom čase v nej pracovalo 6 haviarov a 1 banský dozorca.

Po značných ťažkostiach, v tomto roku zaplavení štôlne spodnou vodou, jej dlhom odčerpávaní, prehlbovaní šachty, objavili bohatú medenú žilu v šírke mužskej dlane, viditeľnej voľným okom. Riedl odporučil v ťažbe pokračovať. Dobré výsledky v ťažbe v bani v Medenom potoku, ako sa už označovalo r. 1781 boli obsadené už 11 baníkmi /zvyšovali záujem o ďalšie banské podnikanie/.

Ďalšie písomné správy sú z roku 1818, už s novými ťažiarmi Čížkom a Kirschnerom, ktorí prišli z Dobšinej, aby tu znovu preskúmali opustené bane a obnovili ťažbu. Preskúmali aj staré banské haldy. Z predbežného rozboru zistili, že aj vo vyťaženej hornine na haldách sa nachádzalo v jednom banskom vedre /6O litrov/ 2 kvintlíky striebornej a 14 funtov medenej rudy. Pevne verili, že tu nájdu bohatšiu rudu. Ich predpoklady sa zrejme už nepotvrdili a preto ďalšie vyhľadávanie a ťažbu rúd postupne zastavili. Banské úrady však aj v neskorších 70. rokoch XIX. storočia podnikajú znovu asi štyrikrát od roku 1536 /za viac ako 400 r. nové pokusy o pokračovaní v ťažbe, razení nových štôlni avšak bez očakávaného úspechu/. Po smrti už 85 - ročného starca grófa Szentiványiho, 13. augusta 1817, prejavujú zvýšený záujem o ťažbu v Uhorskom podnikateľské kruhy z Cinobane, ktoré sa zameriavajú výlučne na ťažbu a spracovanie železných rúd. V ro-ku 1871 vydala banská komora povolenia na ťažbu /kutanie/ Jánovi Mülerovi z Turičiek. Roky 1871 - 1873 boli však veľmi neúspešné. Až v roku 1874 na jednej štôlni objavili stopy rudy. Zintenzívnením ťažby prehĺbením šachty sa síce podarilo odkryť medenú žilu, ale po jej vyťažení, asi 8 centov získali asi 450 kg medenej rudy. Nové neúspechy v rokoch 1874 - 1878 viedli k zastaveniu ďalšieho podnikania, roku 1881 sa Jan Müler s cukrárom Alexandrom Selmetzim z Lučenca znovu pokúsili o obnovenie ťažby v Uhorskom. Dostali k tomu znovu povolenie na kutacie prace v Medenom potoku. Opäť neúspešné. Po nich sa ešte pokúsil o úspech v ťažbe posledný záujemca Vojtech Kolener z Lučenca v roku 1895 - 1898. Pre neúspechy a veľkú stratovosť, ťažbu zastavil. Roku 1898 sú bane v Uhorskom vymazané z knihy výhradných kutieb opustené a zavalené, ale cez tieto niekoľkokrát sa opakujúce pokusy o ťažbu medenej rudy v období vlády ‚Rakúsko - Uhorskej monarchie a ich neúspechy, neupadli pôvodné šachty ešte do zabudnutia.

Začiatkom 30 - tych rokov sa pokúšal znovu obnoviť ťažbu v opustenej bani so skupinou podielnikov náš rodák a občan Jan Jakuba. Rýchle však vyčerpali svoje finančné zdroje bez akýchkoľvek úspechov a prišli na mizinu. Baňa sa postupne zavalila. V roku 1982 - 1983, po mnohoročných pokusoch a úvahách o výstavbe vodovodu, hľadaní zdrojov pitnej vody, rozhodlo vedenie JRD so súhlasom MNV, vybudovať vlastný rezervoár, vodnú nádrž s prípojkou pre zásobovanie družstevných bytoviek. Pri rozsiahlych výkopových prácach pre výstavbu tejto nádrže asi 150 m od posledného Porubiakove domu /bývalý Jurečkove dom/, a 20 - 30 m od výdatnej pôvodnej starej studne a pripojení aj troch nových studní, na pravej strane Medeného potoka a začínajúceho svahu Cibrijánky bola odkrytá zrejme jedna z pôvodných ťažobných chodieb. Drevená výstuž chodby bola ešte dobre zachovaná.

Z nej sa vyvalilo veľké množstvo vody a bahna, ktorým sú chod-by pôvodných baní zatopené.

Pri hľadaní zdrojov pitnej vody, organizovaným MNV v obci vr. 1990 pod vedením Ondreja Hronca, sa pod Záhradkovou osadou oproti vodnej nádrži, v hĺbke asi 3 m, objavil v hrúbke asi 180 cm, kvalitný kaolín.

V chotári obce bol po II. svetovej vojne niekoľkokrát vykonávaný geologický prieskum. Uskutočnilo sa viac vrtov v Potoku, Urbáre, Na konopiskách, Svatošovom, Doline, Španom, ale ich výsledky neboli zverejnené. Zrejme neobjavili žiadne významné zdroje vzácnejších nerastov a surovín, ktoré by mohli byť v blízkej budúcnosti využité.

Obec v období nástupu kapitalizmu po r.1848

Po zrušení nevoľníctva v rokoch 1781 - 1785 vynútenom radou povstaní nevoľníkov, dochádza aj v našej obci k podstatnému uvoľňovaniu povinností robotovať na panskej pôde. Stále viac sa rozvíjajú nájomné vzťahy k obrábaniu pôdy. Uvoľnenie možností, slobodného pohybu občanov do miest, do vznikajúcich manufaktúr, prinieslo rozvoj slobodných remesiel v obci. Aj bývalá feudálna šľachta začína podnikať nielen na statkoch. Rozvíja aj u nás nielen ťažbu medi, ale aj rozsiahlu ťažbu a spracovávanie dreva. Starý Szentiványi /zomrel v r. 1817 ako 85 - ročný/, ale jeho nástupcovia po r. 1850, spolu s ostatnými bývalými maďarskými grófmi Révajom, Večajom, veľkým židovským podnikateľom Štejnerom pozývajú dokonca aj z Bosny skúsených drevorubačov a tesárov na ťažbu aj spracovávanie dreva. Medzi nich patrila napríklad rodina Marochničova s dvomi synmi, rodina Kružičová, ktoré sa aj usídlili v časti ulice neskôr nazvanej Bosna. Ťaží sa a kupčí nielen s palivovým dreveným uhlím ale aj kresaním železničných podvalov, ktoré sa ešte na koňoch odvážali do Lučenca. Po vybudovaní železničnej prípojky smerom Lučenec -Utekáč sa toto drevo zváža len na stanicu v Zelenom. V rokoch 1914 - 1920 bola vybudovaná aj úzkokoľajná dráha zo Zeleného cez lúky, Uhorské až do Krnej. Strojvodič bol nám známy pán Bakič, ženatý od Leporisov. Po vzniku I. ČSR dlhé roky žil a pracoval v Kokave na Novekovej píle. Túto prípojku vybudovali hlavne kapitálovým vkladom Šteinera, a na jej výstavbe pracovali vojnoví zajatci. Vklad sa zvlášť v priebehu celej I. svetovej vojny ,,dobre zaplatil" neobyčajne silným vydrancovaním najkvalitnejšej drevnej hmoty nielen v našich, ale aj Krnianských horách. Práve I. svetová vojna ukázala v celej nahote ako je schopná vyrabovať lesy bohatá uhorská šľachta. Definitívne bola v týchto rokoch zlikvidovaná hora Cibrijánka /asi 100 ha bukového lesa/, potom už vôbec nezalesnená a premenená na pastvu. Lesy už takto vydrancované s pomalým samovýsevom, obnovovaním lesa sa postupne aj rozpredávali okolitým občanom, a to nielen z obce Uhorské. Po vzniku ČSR dochádza k ďalšiemu rozpredávaniu a drobeniu vlastníctva lesov. Do dnešných dôb však naše lesy nesú pôvodné názvy ich feudálnych

majiteľov, grófov -Farkaška, Revajka, Večajka, Cibrijánka a Stajnerka

Začiatkom r. 1930 je vlastníctvo lesov rozčlenené takto:

1.

Urbár

Rozloha: 651, 10, 82 ha. Jc v držbe 327 podielnikov

2.

Cibrijánka

Rozloha: 105 ha, je vlastníctvom 208 občanov / od r. 1920 je to už pastva/

3.

Révajka

Rozloha: 75, 13, 01 ha, je v držbe 133 vlastníkov

4.

Večajka

Rozloha: 96, 88, 82 ha, je v držbe 8 vlastníkov

5.

Farkaška

Rozloha: 257, 59, 11 ha, je v držbe 61 vlastníkov

6.

Štajnerka

Rozloha: 337, 29, 44 ha, je v držbe 117 vlastníkov

Časť Štajnerky od Kozieho vrchu po Ceriny odkúpili od Krepuškov v rokoch 1900 - 1902

Michal Búzik Čepko a Jan Búlik /Kočikárovci z Rovnian/ po 50 ha. V roku 1930 odpredal Jan Búzik asi 10 ha vyrúbaného lesa prichádzajúcim osídlencom - 4 rodinám. / Prochádzka, Kamenský, Marko a Viľhan/ z Hradišských vrchov. Vroku 1932 odkúpil ďalších 50 ha J. Búzik Čepko. Preto aj v súčasnosti tieto lesy nesú názov Čepkove a Kočikárove hora.

Pasienky:

1.

Špane, Dlhé, Lašánovo, Pod Vinicou a nad cintorínom v rozlohe 154 ha patrili urbarialistom

2.

Časť na Kaľovej, na Stráži patrila jednotlivcom.

Tak ako sa po r. 1930 až 1960 trieštilo vlastníctvo lesov, ornej pôdy aj lúk, postupným dedičským konaním, zväčšoval sa aj počet vlastníkov.

Časť pozemkov: Na Košaroch, Na záhumní a Svatošovom patrila

bývalým najchudobnejším želiarom na panských majetkoch.

Stráža: v rozlohe 54, 50, 61 ha patrila najbohatším gazdom obce: Jahodníkovcom, Koškovcom, Kiráľovcom, Strakovi atď.

Podľa katastru obce z roku 1919 bola iei rozloha nasledovná:

1. Role..... 433, 80, 20 ha

2. Lúky..... 264, 76 ha

3. Pastva..... 164, 20,74 ha

4. Lesy..... 1.520, 81, 20 ha

5. Záhrady v obci..... 26, 77,34 ha

6. Zastavaná plocha v obci..... 25,19,11 ha